//zakon3.rada.gov.ua/lows/show/435–15. 6. Кодекс адміністративного судочинства України: Верховна Рада України; Кодекс України, Кодекс, Закон від 06.07.2005 № 2747-IV//http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2747–15. 7. Т. Коваленко. Примусове відчуження земельних ділянок. //http://www.agro-business.com.ua/component/content/article/29-2011-05-11-22-05-40/514-2011-07-04-07-23-13.html.

ТИХОНЕНКО Л.Л., *науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем профілактики правопорушень та взаємодії з населенням*

Харківський національний університет внутрішніх справ

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІЗАЦІЙ АНТИРАСИСТСЬКОГО СПРЯМУВАННЯ В УКРАЇНІ

Одним із основних шляхів побудови громадянського суспільства в Україні є участь громадян у вирішенні проблем соціального характеру, серед яких окремої уваги заслуговує зростання проявів екстремізму та ксенофобії. Громадянське суспільство часто було першим у боротьбі проти нетолерантності та дискримінації. Оскільки представники громадянського суспільства живуть всередині громад, вони стають свідками проявів нетерпимості до того, як про це стає відомо органам влади; вони в змозі надавати допомогу потерпілим у той час, коли відповідні органи все ще розробляють відповідні механізми.

Останнім часом спостерігається активізація діяльності широких верств населення у вирішенні глобальних проблем, які постають перед державою та спільнотою. Не залишилася поза увагою громадськості і проблема розповсюдження ра-

сизму як хворобливого симптому суспільного організму. На громадському фронті протидії расизму та ксенофобії активно діють вітчизняні та міжнародні правозахисні об'єднання, автономні молодіжні ініціативи, ліві політичні організації. Розглядаючи расизм як проблему, що штучно створює напруженість в суспільстві, громадські активісти намагаються позбавити суспільство від побутового расизму та більш небезпечних його проявів у вигляді насильства.

Можна констатувати, що спектр організацій антирасистського спрямування в Україні достатньо широкий. Активно займаються захистом прав іноземців, біженців та інших шукачів притулку об'єднання «Ла Страда-Україна», «Amnesty International» («Міжнародна амністія») та ініціатива «Без кордонів», а також багато інших. Вони вивчають расистські напади, надають юридичну допомогу, привертають увагу суспільства до проблеми в контексті загальної боротьби за дотримання прав людини. Такі групи активістів надають допомогу постраждалим від ксенофобських атак, сприяють захисту ними своїх прав як на основі норм національного законодавства, так і на основі положень міжнародних договорів, дотримання яких є обов'язковим для України. Слід додати, що такі організації знаходяться в тісній співпраці з органами внутрішніх справ та надають їм методичну підтримку, оскільки самі вони перебувають на зв'язку зі своїми зарубіжними колегами і отримують від останніх досвід. Окрім того, учасники цих організацій представлені в Громадській раді Міністерства внутрішніх справ України з питань забезпечення прав людини.

Але, сучасний антирасистський рух представлений не лише респектабельними правозахисниками. Расистські та неофашистські настрої, розповсюджуючись у молодіжному середовищі, стикаються з протидією з боку молоді, яка не бажає миритись з агресивним нав'язуванням ідей, що прямо

заперечують цінність людського життя. Цю молодь об'єднує активна соціальна позиція: викорінити прояви расизму в масштабах суспільства. Вони називають себе «антифа», скорочено від «антифашисти».

Хоча «антифа» і правозахисники рухаються у векторі досягнення одних і тих же громадянських свобод, методи їх дещо різняться. Молодь уникає діалогів з владою, тому що, на їх думку, держава давно могла б визначитися з неофашистами, але не зробила цього, маючи необхідні ресурси і можливості. Молоді активісти об'єднуються в автономні групи, і здійснюють пропаганду на рівні молодіжного середовища належними засобами – графіті, музика, видання своїми силами брошур, плакатів, листівок, проведення яскравих маршів тощо.

Один з активістів київського «антифа-руху» пояснив мотиви приєднання до течії наступним чином: «Не відчуваючи безпеки, якою має опікуватися влада, я вирішив сам захистити себе і своїх друзів. Мені нема на що сподіватись, крім як на єдність близьких мені за поглядами людей. Зараз навіть висловлення антифашистських поглядів може бути небезпечним, тому виникає необхідність захистити себе від прямого фізичного насилля. Наші ресурси надзвичайно обмежені: діяльність фінансується виключно з власних кишень, а поширювати свої ідеї вдається головним чином через друзів та знайомих».

Також активісти антифашистського руху беруть активну участь у широкому спектрі таких заходів як студентські та антивоєнні акції. Але, влада, враховуючи непідконтрольність їй антифашистів, сприймає останніх з пересторогою. На наш погляд, доречною була б співпраця працівників органів внутрішніх справ з представниками таких організацій, що дало б можливість спрямувати, координувати та, в деякій мірі, контролювати діяльність таких молодіжних рухів.